

Решение на Съда (първи състав) от 22 септември 2022 г. (преюдициално запитване от Fővárosi Törvényszék — Унгария) — GM/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

(Дело C-159/21) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Обща политика в областта на убежището и имиграцията — Директива 2011/95/ЕС — Стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или субсидиарна закрила — Отнемане на статута — Директива 2013/32/ЕС — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Опасност за националната сигурност — Становище от специализиран орган — Достъп до досието)

(2022/C 424/10)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Törvényszék

Страни в главното производство

Жалбоподател: GM

Ответници: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

Диспозитив

- 1) Член 23, параграф 1 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила във връзка с член 45, параграф 4 от тази директива и в светлината на общия принцип на правото на Съюза, свързан с правото на добра администрация, и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз,

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска национална правна уредба, съгласно която когато решение за отхвърляне на молба за международна закрила или за отнемане на такава закрила се основава на информация, разкриването на която би било в разрез с националната сигурност на съответната държава членка, заинтересованото лице или неговият съветник може да получи достъп до тази информация само след съответно разрешение, на последните лица не може да се съобщи и същественото съдържание на мотивите за такива решения, и във всеки случай те нямат възможност да използват в административното или в съдебното производство информацията, до която евентуално им е предоставен достъп.

- 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

3) Член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска субсидиарната закрита на даден кандидат да бъде изключена по силата на тази разпоредба въз основа на осъдителна присъда, която е била известна на компетентните органи, когато в резултат от предходно производство са предоставили на този кандидат статут на бежанец, който впоследствие му е бил отнет.

(¹) ОВ С 228, 14.6.2021 г.

Решение на Съда (девети състав) от 22 септември 2022 г. (преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Las Palmas de Gran Canaria — Испания) — Zulima/Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

(Дело C-215/21) (¹)

(Преюдициално запитване — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Договор за револвиращ кредит — Неравноправност на клаузата относно размера на възнаградителната лихва — Иск, предаден от потребител за обявяване на нищожността на този договор — Извънсъдебно удовлетворяване на претенциите на този потребител — Направени разноски, които трябва да се поелат от посочения потребител — Принцип на ефективност — Национална правна уредба, която може да възпре същия потребител да упражни предоставените с Директива 93/13/ЕИО права)

(2022/C 424/11)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Las Palmas de Gran Canaria

Страни в главното производство

Ищец: Zulima

Ответник: Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

Диспозитив

Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, разглеждани с оглед на принципа на ефективност,

следва да се тълкуват в смисъл, че:

допускат национална правна уредба, съгласно която в рамките на съдебно производство за установяване на неравноправния характер на клауза от договор между продавач или доставчик и потребител съответният потребител трябва да понесе направените от него съдебни разноски при извънсъдебно удовлетворяване на неговите претенции, при условие че сезираният съд задължително вземе предвид евентуалната недобросъвестност на съответния продавач или доставчик и евентуално осъди последния да заплати разноските по съдебното производство, което този потребител е бил длъжен да започне, за да предяви правата, предоставени му с Директива 93/13.

(¹) ОВ С 320, 9.8.2021 г.